

tionssekretær af 2den Grad i Stockholm; endvidere, at man ikke skal dublere de foreslaaede Konsulatsposter i Kijeff, Odessa, Rostoff, Vladivostok, Kowno, Seattle, Calcutta og Johannesburg. Herom er der ogsaa blevet forhandlet meget indgaaende med Ministeren og med Ministeriets Embedsmænd, og disse siger: Vi har strakt os saa vidt, vi kunde, og kan ikke tilraade at gaa til denne Nedsættelse.

Det, som har vakt mest Opmærksomhed udadtil, synes dog at have været Spørgsmaalet om de udenrigsministerielle Embedsmænds Bierhverv. Der er jo i dette for visse Vedkommende næsten noget, der lugter af Skandale. De Embedsmænd i Udenrigsministeriet, som har Bierhverv, har faaet dem i Tiden efter 1915, de har faaet dem væsentlig under det radikale Ministerium, de har faaet dem med Finansudvalgets Tilslutning og med Ministerens Billigelse. Det er kendt af alle, hvor de sidder, og nu er det end yderligere kendt ved, at det staaer i Aviserne. Det er fuldstændig legitimt, at de har disse Stillinger. Nu kommer altsaa Flertallet indenfor Udvalget og siger: Udenrigsministeriets Embedsmænd skal opgive disse Erhverv, Udenrigsministeriets Embedsmænd maa ikke være under Tjenestemandsløven saadan som andre Tjenestemænd. Tjenestemandsløven bestemmer jo, at Embedsmændene kan have Bierhverv af den bestemte Art, som omtales i Tjenestemandsløven, naar de har Ministerens Billigelse dertil, og for Dommernes Vedkommende er der noget kraftigere Bestemmelser i Tjenestemandsløven angaaende Ret til Bierhverv. Men nu vil Flertallet i Udvalget ordne det saadan, at Udenrigsministeriets Embedsmænd slæt ikke maa have noget Bierhverv, og det skal ordnes nu ved denne Lov. Det er noget uforstaaeligt for Venstre, at der netop skal vedtages en særlig Bestemmelse herom for Udenrigsministeriets Embedsmænd alene, idet Venstre mener, at hvis der er noget galt i det, bør det rettes for alle Embedsmændene i Centraladministrationen, og hvor det maatte være, paa een Gang. Vi kan ikke behandle Udenrigsministeriets Embedsmænd, der, hvad alle indrømmer, under Krigen har gjort et usædvanlig stort Arbejde, anderledes end de andre. Naar jeg f. Eks. i et Blad har set en Antydning om Korruption blandt Embedsmændene, synes i hvert Fald jeg, at der herfra bør udtales, at den danske Embedsstand under Krigen, hvor der for de højeste Posters Vedkommende utvivlsomt havde været Lejlighed til megen Be-

rigelse, har opført sig saaledes, at vi kan være stolte af dem. Dette gælder sikkert alle i den højere Administration, og jeg gad vide, om der er noget Medlem af Rigsdagen, der kender til det, som ikke vil kunne staa op og sige Ja til det, jeg her siger. Venstre mener, at Tjenestemandsløven bør revideres paa dette Punkt og stiller derfor Forslag om, at Lønningsraadet inden Udgangen af indeværende Kalenderaar udarbejder et Forslag til en Revision af Tjenestemandsløvens § 44, og at Ministeriet derefter i Samlingen 1921—22 fremsætter Forslag i den Henseende. Nu er der nogle, der siger: Det er saa uhyre vanskeligt at ordne dette, det viste sig jo sidst, vi havde Sagen for. Dertil vil jeg sige, at selv om det er vanskeligt, maa vi dog se disse Vanskeligheder i Øjnene. Hvis der nu, hvad der altsaa viser sig at være fra alle Partiernes Side, er en Villie til at faa hele Forholdet ordnet paa en kraftigere Maade end den, hvorpaa det er ordnet i Tjenestemandsløven, gad jeg vide, om det skulde være umuligt at overvinde disse Vanskeligheder. Vi vilde da give Rigsdagen et testimonium paupertatis, hvis vi vilde fastholde denne Anskuelse. Nu har man fra de tre andre Partiernes Side stillet Forslag om, at det skal forbydes Udenrigsministeriets Tjenestemænd at modtage Bierhverv, de skal altsaa være særlige Bestemmelser underkastede. Nogle vil vel sige: Vi stiller dem finere — andre vil sige: Vi stiller dem som en Pariakaste, det kommer an paa, hvordan man ser paa det. Hverken det ene eller det andet er Tilfældet. Hvad der ligger bag ved dette, ved jeg ikke, men jeg kan ikke se, man opnaar noget som helst fra den Side ved at stille Forslag om, at de ikke maa have Bierhverv, naar man samtidig siger, at de, som nu har saadanne Bierhverv, maa beholde dem i to Aar. Naar det er Rigsdagens Mening, at der er noget skadeligt i Adgang til at have Bierhverv, og Rigsdagen faar paa sit Bord i Samlingen 1921—22 et Lovforslag om en generel Ordning af dette Forhold, saa vil vi ad denne Vej, hvis der er Villie til det her i Rigsdagen, kunne naa til en Afvikling endog før det Tidspunkt, hvortil Flertallet vil kunne naa det gennem det Ændringsforslag, det har stillet, og hvorved det har sammenkoblet den Tanke, Venstre har givet Udtryk i sit Ændringsforslag, med sit eget Forslag om, at det skal forbydes Udenrigsministeriets Embedsmænd at have Bierhverv. Det kom i sidste Øjeblik, og de har derfor ikke rigtig faaet Tid til at se, hvor det skulde